

Tézisek

Mottó: *Mária Magdolna „posztkoloniális hős”, egyike az olyan embereknek, akik az éjszakát kutatják, hogy megpillantsák a hajnal első jeleit, és a közösségüket elindíthassák a nappal felé vezető úton.* (Achille Mbembe után szabadon)

1. Nem beszélhetünk történeti Mária Magdolnáról, mert szerepe, története nem történetinek szánt szövegekből rekonstruált, ugyanakkor a „történeti Mária Magdolna-kutatás” elősegítheti a korai kereszténység életének feltérképezését, irodalmának behatárolását. Ezen kutatásnak időről-időre dialógusba kell lépnie a biblikus hatástörténettel, amelyben világossá válik a feszültség az egyházi hagyomány dominanciája és a bibliai szövegek interpretációja között. A lutheri Sola Scriptura elv arra kötelez minket, hogy - az egyházi tradíció és dogmák vizsgálatával, a nem-kanonikus iratokat is figyelembe véve - a kánon alapján keressük meg a lehető legautentikusabb Mária Magdolna képet.
2. Mária Magdolna „posztkoloniális hős”, aki példakép lehet a ma realitásában is. Szerepe megkérdőjelezhetetlen volt az első keresztény generációk számára, ám a kanonikus és nem-kanonikus (többnyire gnosztikus) szövegek vizsgálata során szembetűnő a tendencia, amely igyekezett háttérbe szorítani Mária Magdolnát és nőtársait, mint a feltámadás szemtanúit, és az alakulófélben lévő, prosperáló házi közösségekben is élő Jézus-mozgalom legitim vezetőit. Ebben a marginalizálódásban szerepe volt a patriarchális gondolatiság dominanciájának már a kanonizálás folyamatában is. Pedig az evangélium integráns része, hogy az isteni üzenet szempontjából emancipáció van. Mária Magdolna, az apostolok apostola, a húsvét hajnali új életnek, a feltámadás valóságának hírvivője, a személyes találkozából született hit letéteményese, akit nemcsak a posztkoloniális feminista irányzat tekinthet egy olyan független asszonynak, női vezetőnek, aki reménységet adhat elnyomásban élő keresztény nőknek világszerte.
3. Mária Magdolna megszállottságának megszüntetése (ördögűzés) egyfajta gyarmatosítás utáni létezés paradigmája is lehet: posztkoloniális rehabilitáció, mely egyfajta túlélési, továbbélési „metódus” keretként is értelmezhető. Jézus a gyógyítással, az ördögűzéssel a „szociális térképre” is visszahelyezte őt, tette ebben az interpretációs térben politikai tett is volt egyben, sőt egyfajta ellenállás is a regnáló elnyomó hatalommal szemben, bizonyos értelemben a *status quo* elleni lázadás. Ennek egyik evidens célja volt a gyarmatosított lélek felszabadítása, és integrációja a társadalomban. Jézus leglényegesebb igehirdetése az asztalközösség felvállalása a kitzsítottakkal, a „gyarmatosított” lelkekkel: ezt az integrációt segítette elő.

4. Tényként nem bizonyítható, de ki nem zárható, hogy a Názáreti Jézus, a testté lett, hússá lett, teljes emberré lett Isten, az inkarnáció csodájának részeként, az emberségnek olyan fontos elemeit, mint a családi, lelki, testi szerelmi kötelék is megélhette, ám, hogy ez Mária Magdolnával vált empirikus realitássá: hipotézis és fikció csupán, tudományos megalapozottsága nincsen. Ezzel együtt az inkarnációval korrelációban lévő szótérológiának evidens feladata vizsgálni, hogy a teljes megváltottságnak részese lehet a „minden testiségből való megváltás” is, mivel a „testté létel” (Jn 1,14) az egész testet érinti.

5. Mária Magdolna húsvét hajnali keresése, tökéletes példája az „új hely megkeresésének” egy posztkoloniális rendszerben (*hybridity*), ahol a gyarmatosított lélek keresi a nyugalmat, mert szeretné, ha az új rendben neki is helye lenne. Egyértelmű a párhuzam a Péld 7,6-12-ban megjelenő asszony, az Énekek éneke 3,1-4-ben megjelenő menyasszony és Jn 20,11-18-ban megjelenő Mária Magdolna keresései között. A három szövegrészlet adja a fentebb említett posztkoloniális értelmezés biblikus alapját.